

ידיעות חשובות בענין הזמן הראוי להתחיל ללמד חלק הסוד

[ליקוט זה אינו בא להקיף את הנושא החשוב, רק להראות לאלו שחשקה נפשם בלימוד חלק הסוד שיש להם על מי לסמוך, ולא רק על תלמידי הבעש"ט. ליקוט זה מתפרסם כתגובה לליקוט אחר שהתפרסם לאחרונה והתעלם מהשיטות שמתירים, ובפרט התעלם מדברי גדולי הדורות הקודמים שהותרה הגזירה בשנים אלו.]

**ה'אור החמה': נתן רשות לכל המשתוקקים להתעסק בחכמת
האמת משנת ר"נ ואילך.**

וזו לשון ה'אור החמה' (הקדמה), מצאתי פתוב כי מה שנגזר למעלה שלא יתעסקו בחכמת האמת בגלוי היה לזמן קצוב עד תשלום שנת הר"נ, ומשם ואילך יקרא דרא בתראה והתרה הגזרה וכו', ומשנת הש' ליצירה מצוה מן המבחר שיתעסקו ברבים גדולים וקטנים.
ולמדנו שחייב האדם ללמוד מכל אדם אפלו ממנו יודע, שמתוך כך יבא ללמוד ממנו שידע, וגם כן למדנו שמי שאוהב חכמת האמת ואינו מוצא מי שילמדו יקרא בה מעצמו אף על פי שהוא שוגה בה.

**ספר 'הדעה' לבעל ה'לשם' בשם ר' ישראל סלאנטער: נתן רשות
לכל המשתוקקים להדבק באלקים חיים ולהתעסק בחכמת
האמת משנת ת"ר ואילך.**

וזו לשון ה'לשם' שבו ואחלמה' (הקדמה וספר הדעה ח"א), אמרו במסכת אצילות אליו בן יוסף פתח פתיב "סוד ה' לראיו" מהא אוליפנא שאין הקב"ה מגלה סודיו כי אם לראיו. וכל מי שהוא ירא שמים רודף אחר נסתרות ומעשה מרפבה שהוא עקר החכמה והדעת, ואני תמה מאד על איזה חכמי הדור שאין להם ידיעה בזה כלל, אשר אחר כל רממות מעלת קדשת התורה באיזה חלק מחלקיה הנה חלק הנסתר עלתה על כלנה.

וְנִתְּנָן רְשׁוֹת לְכָל הָעוֹסְקִים בְּזֶה לְעֵמֶד בָּהֶם כָּל אֶחָד לְפִי כָחוֹ, וּבִפְרָט מִשְׁנֵת ת"ר וְאֵילָךְ, וּכְמ"ש בְּזוֹה"ק וִירָא קִיז וּבְשִׁית מָאָה שְׁנִין לְשִׁתִּיתָאָה יִתְפַּתְחוּן וְכוּ', רָצָה לִוְמַר שְׁנֵתָן רְשׁוֹת לְכָל הַמְּשִׁתּוֹקְקִים לְהַדְּבִק בְּאַלְקִים חַיִּים וּלְהַתְעַסֵּק בְּחֻמְתַּת הָאֱמֶת לְכַנֵּס וְלִטּוֹל אֶת הַשֵּׁם כְּרָאוּי. כֵּן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַגָּאוֹן הַחֲסִיד ר' יִשְׂרָאֵל סְלָאֲנִטְעָר.

הַרְמ"ק: מְגִיל עֶשְׂרִים אֶפְשָׁר לְלַמֵּד קְבָלָה, וְסִפְרֵי הַזְהָר יְכוּל כָּל אֶחָד לְלַמֵּד אֶפְלוּ רְשָׁע.

וְזֶה לְשׁוֹן הַרְמ"ק בְּסִפְרוֹ 'אוֹר נְעֻרָב' (ח"ג פ"א) אֵין סִפְקֵי שְׂאִין רָאוּי לְאָדָם לְכַנֵּס בְּחֻמְתָּהּ זֶה אִם לֹא נִשְׂא אִשָּׁה וְיִטְהַר מִחֻשְׁבָּתוֹ. וְאֵל תְּשִׁיבֵנִי מִכַּמְּהָ שְׁלֵמְדוֹ קוֹדֵם לְזִמְנוֹ זֶה כִּי לֹא כָּל הַדְּעוֹת שְׁוֹת. עוֹד צְרִיךְ לְהַגִּיעוֹ לְפָחוֹת לְשִׁנֵּת הָעֶשְׂרִים כְּדִי שְׁיִגִיעַ לְפָחוֹת לְחֻצֵי יְמֵי הַבִּינָה, וְאִף אִם יֵשׁ שְׁפָרְשׁוֹ עַד שְׁיִגִיעַ הָאָדָם לְשִׁנֵּת הָאַרְבָּעִים, אֵין דְּעִתְנוּ מִסְכָּמַת בְּזֶה עִמָּהֶם, וְהַרְבֵּה עָשׂוֹ כְּדַעְתְּנוּ וְהַצְּלִיחוּ. [וְכֵן מוּבָא בְּהַקְדָּמַת 'פְּאֵת הַשְּׁלַחן' שֶׁהַגְר"א חִבֵּר אֶת חֲבוּרָיו בְּקְבָלָה קוֹדֵם גִּיל אַרְבָּעִים].

וְזֶה לְשׁוֹן הַרְמ"ק בְּסִפְרוֹ 'אוֹר יְקָר' (א, ה) חֲבוּר זֶה שְׁנִקְרָא סִפְרֵי הַזְהָר הוּא כְּמוֹ תַבַּת נֹחַ, שְׁמִיד שְׁעוֹסֵק בְּחֻשְׁקוֹ, אֶהְבֵּת הַשֵּׁם יִשְׂאָבְנוּ כְּשִׂאִיבַת הָאָבִן הַשּׂוֹאֵבַת אֶת הַבְּרָזֵל וְיִכְנֵס אֵלָיו לְהַצְלֵת נַפְשׁוֹ וְרוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ וְתַקְוִינוֹ, וְאֶפְלוּ אִם יִהְיֶה רְשָׁע אֵין חֻשָּׁשׁ אִם יִכְנֵס.

ה'רַבֵּי הַחַיִּים: כָּל מִי שְׁנִשְׁוִי מִבֵּין כ' וּמְעַלָּה יְכוּל לְלַמֵּד קְבָלָה.

וְזֶה לְשׁוֹן ה'רַבֵּי הַחַיִּים', (סִימָן קנ"ה סְקִי"ב. וְכַעֲיִן זֶה בַח"ס עה"ת תְּנִינָא פְרִשְׁתָּ שְׁמוֹת). מִי שְׂאִינוּ נִשְׁוִי אֶסוּר לְלַמֵּד קְבָלָה, וְנִשְׁוִי דְנֻקָּא מִבֵּין כ' וּמְעַלָּה. וּמִי שְׂאִין לוֹ יָד בְּקְבָלָה יִלְמַד בְּסִפְרֵי הַזְהָר.

ה'שֶׁבֶט מוֹסֵר': אֵל תִּשְׁגִּיחַ לְדַבְרֵי הַמִּתְנַגְּדִים.

וְזֶה לְשׁוֹן ה'שֶׁבֶט מוֹסֵר' (פ"א יג), יֵשׁ בְּנֵי אָדָם שְׁכָל חִפְצָם בְּפִשְׁטֵי הַתּוֹרָה, וְיֵשׁ בְּדְרוּשׁ, וְיֵשׁ בְּגִימְטְרִיאוֹת, וְיֵשׁ בְּדֶרֶךְ הָאֱמֶת, וְכוּ', הַכֹּל כְּפִי מַה שְׁעָלִיו נִתְגַּלְגַּל בְּפַעַם הַהֵיא, וְאֵל תִּבְיֵט וְתִשְׁגִּיחַ לְדַבְרֵי הַמִּתְנַגְּדִים וְכוּ', וְאִם תְּשִׁים דַּעְתְּךָ לְדַבְרֵיהֶם

יכריחונך להתגלגל בזה העולם פעם אחרת. משום שעל מה שחשקת ללמד, על זה באת לעולם.

ה'פרי יצחק' על ספר יצירה: הס"ם מסית לבני האדם בכמה טענות מזיפות שלא יתעסקו בסודות התורה.

וזו לשון הספר 'פרי יצחק' על ספר יצירה, (הקדמה) הס"ם שהוא עמלק כשהוא רואה שבני אדם רוצים לעסק גם בן בסודות התורה, אז הוא גורם כמה סבות ומניעות לאדם, ותמיד הוא מסית לבני האדם בכמה טענות מזיפות שלא יתעסקו בסודות התורה, ועל ידי כן יהיה לו תקומה שאין נמחה שמו.

ה'חפץ חיים': על למוד ספר הזהר אין שום הגבלה.

וכן אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלון זכר צדיק לברכה משם רבו ה'חפץ חיים' זכר צדיק לברכה, שעל למוד ספר הזהר אין שום הגבלה כי רבו מדרש, והיה ה'חפץ חיים' מעורר לכלם שילמדו כל שבת את הזהר של אותה פרשה ואפלו לבחורים. (ר' יוסף בן שלמה מפוזין הוספות בנין יוסף).

ה'רמח"ל': ימלא כרסו בש"ס, הפונה שבכל יום ויום ילמד קודם ש"ס ואחר כך קבלה. ואין צורך לחכות לגיל מבגר.

וזו לשון ה'רמח"ל' (מאמר דרך חכמה ואגרת לרבו הר"י בסאן.) הנה חלק באור המצות כבר הראיתין שהוא אמצעי למקרה מצד המעשה וכו', אמנם על כל פנים לא יגיע ערכו לערך העיון באלקיות, כי זה יש בו שתים לטובה, דהיינו הלמוד שהוא גם בן מצנה, ומהות העיון שהוא אמצעי היותר חזק להשגת השלמות.

ישים עקר כל עיונו באלקיות כל ימי חייו. ואולם אין צריך שילמד כל הש"ס תחלה, ואחר כך יתחיל בהרמב"ם ואחר כך המדרשים ואחר כך החכמות, אלא יחלק שעותיו ללמודים האלה וכו', באפן שעקר עיונו והשתדלותו יהיה באלקיות, ומכל שאר חלקי התורה לא יניח ידו, אלא ילמד בהם דבר יום ביומו לחבובה של תורה, וה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה.

צדקו דברי האר"י זלה"ה באמרו שעקר עסק האדם אין לו להיות אלא בפנימיות התורה שזה לבדו הוא המאיר לשכינה, כאמור בזהר ותקונים שרק ברזי התורה נאמר "וראיתה לזכר ברית עולם", הלא כה דבריו הובאו גם בשערי ציון להיות גלוי לכל העמים, שמי שהוא חריף יעין שעה אחת או שתיים על היותר בהלכה ושאר היום ברזי תורה, ומי שאינו חריף לא יהיה אלא בפנימיות ולא בחיצוניות, וזה דבר אמתי בלא ספק, שזה הנרצה לה' אלוקינו, גם כי לא יקבלו הדבר הזה רבים מחכמינו אבל אין לנו אלא דברי אמת. ועל כן לזאת שמתי לבבי ותחת אשר חנני אלקים חיים להבין ולהשכיל בעמק רזי תורתו הלא זאת חלקי מאת ה', ולא ארפנו, ואניח הקש ותבן הראוי לבהמה לבהמה, והראוי לאדם לאדם כדברי הרשב"י זלה"ה.

זה הכלל אין אדם מוצא לעתיד לבא אלא האור מה שהמשיך בידיעתו בעולם הזה. ומי שיידע הפנימיות ינהה באור פנימי ומי שלא השיגו לא ינהה ממנו על שום פנים. וכי יאמרו הלא הדינים צריכים לישראל הנעזב אותם, לא, לא נעזב אותם אבל נקבע להם זמנים לפי שאי אפשר בלאו הכי, אך לא נבלה זמננו חס ושלום, הלא זה רע בעוונותינו הרבים שרב חכמי ישראל כבר רחקו מעל האמת ומן האור הנעים כבוד ה' אלוקינו ללכת אחרי פלפוליהם של הגבל, וה' בוחן לבות הוא.

ספר 'הברית': כל אחד מחיב ללמד קבלה ואין לחשש מהגשמה, ומזה שעדין לא מלא פרסו בש"ס.

וזה לשון ספר 'הברית' (חלק א מאמר ד פרק יד. חלק ב מאמר י"ב פרק ה), ראה ראיתי בתרה של תורה היא פנימיותה הנקרא חכמת הקבלה מנח בקרון זוית, אין דורש ואין מבקש ואין שואל בשלומה, ואיכה ישבה בדרך כלה נאה וצנועה זו טובת מראה ואיש לא ידעה, כי חכמי הפשט בורחים ממנה באמרום "הנגלות לנו והנסתרות לה' אלהינו", ומהדרים אותה למרי קמא, ומהם אומרים עדין לא מלאתי פרסי, ולא ידעו שגם עד זקנה ועד שיבה אי אפשר לבני אדם למלאות כדבעי מבשר המלואים ויין של הש"ס על כל גדותיו כי רב הוא וכו', ואלו לובשים חלוקא דרבנן לבגדי קדש וחרב

פיפיות בידם להבקייע במחנה העברים, ובאמת קדש הם וקדש יהיו, אך בכל זאת יש קדש, ויש קדש קדשים, והפרש רב בינותם כי אלו ירתיו נשמתו מבחינת עבד ואמה ואלו ירתיו נשמתו מסטרא דמלכות קדישא, פדאיתא ברעיא מהימנא פ' כי תבא.

גם יש אנשים אינם רוצים לעסק בלמוד זה כי עליהם אימתה ופחד פן יפלו ברשת ההגשמה, כי כל ספר מספרי קבלה אשר יפתחו יראו בו כל הענינים מגשמים כספירות עשר לא פחות ולא יותר, התלבשות ואורות וכלים ושברי כלים צנורות וזיווגים קטנות וניקה וגדלות וכדומה, והעם מרעידים על הדבר, והיה הנס מפני הפחד של ההגשמה יפה עושה אשרי העם הבורחים מקול המון הגשם, אפס כי הבריחה טוב לאינו מבין אשר לא ידע להזהר ולשלול הגשמיות מן הדברים הרוחניים ולא יוכל להפשטי פתנות עור החיצוני מן האור הפנימי, לא לחכמים, כי לא יזיקו מלות הגשמיים לחכמים וכו', כי אי אפשר ללמד וללמד בזה העולם סודות הרוחניים העומדים ברומו של עולם העליון כי אם דוקא בדברים וענינים גשמיים, אחר שהדברים יוצאים מפה גשמי ונכנסים לאין גשמי, נכתבים בקולמוס גשמי על נייר גשמי, לכן דעת לנבון נקל שיצטרך כל ענין רוחני להתעטף ולהתלבש תוך איזה ענין גשמי, כי לא היה גשם בארץ אשר אין לו דגמא למעלה בעולם העליון, יען כי עולם הזה הוא חותם ודפוס כל העולמות העליונים, בפרט האדם באדמה "כי בצלם אלהים עשה את האדם" ומבשרו יחזה אלוה, וכאשר הנשמה הרוחנית מתלבשת בגוף גשמי אשר ידמה לה ברמ"ח אברים, ובזולתו אי אפשר להתקיים לה בזה העולם, כך אי אפשר לסודות העליונים לבא להתגלות בזה העולם מבלי פסות ולבוש חיצון.

שוב שנית אמר לך אחי וראש, שאם תרצה לברח מן הגשמיות צריך שתברח מללמד תורה שבכתב על ידי משה, מפני שהיא תגשים מאד את הבורא ית' באמרה "ויירד ה', ויעל ה', וינחם ה', וינח ה'", וכדומה לזה הרבה, ויהי גשם גדול, ויותר מהמה בני אמר לך שלפי זה צריך אתה לברח מקיום פמה מצוות בתורה יען כי שרשם גשמיות ועל יסוד הגשם נבנו, כמו מצות שבת שרשה ויסודה מאמר הפתוב "כי ששת ימים עשה ה' את

השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בם וינח ביום השביעי", וכלום יש הגשמת הבורא יותר מזה, ולפי דבריך חלילה לך לשמר את יום השבת כדי שלא תפל בהגשמה, ברח דודי ודמה לך כי פונתך לטובה ומחשבתך רצויה, כי על פן קדמת לברח מלמוד חכמת הקבלה בחשבך כי פונתך רצויה. אך אמנם אם חכם אתה ראוי לך להזהר מאד מלחשב שהבורא יתברך עשה מלאכה בששת ימים והיה עיף מן המלאכה והוא יגע ורפה ידים וינח ביום השביעי וינפש מיגיע כפו, חלילה לך ממחשבה זו, אבל תאמין כי בורא קצות הארץ לא יעף ולא יגע בששת הימים, אף לא ביום השביעי שבת וינפש מן העבודה, פי "בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם", וכל מעשה בראשית נמי מאמר הוא פי ויעש ויעל וירד אחים הם, ובכל זאת תקבל שבת בשמחה ובפנים יפות לא שתרחיק קבלת שבת מיראת ההגשמה. פן אחי הדבר ממש בענין למוד הקבלה אשר לבך יהגה אימה מההגשמה אימתו לא תבעתך ואל יעצרכה הגשם.

וזה לשון הקדוש האריז"ל ועל למוד הפרד"ס אם היה יכול ללמד ולא ללמד לא יוכל להתעלם בעבור לתקן את אשר עות אלא צריך לבא בגלגול ממש. בפרט גזר התורה היא חכמת הקבלה אשר רב העולם פורשים ממנה באמנם במה שהרשית התבונן ואין לך עסק בנסתרות, אתה שלח נא ידך ואחזי בזה אם אתה מסגל לתורה הזאת ומנה לא תזוע, פי מי שלא טעם חכמה זו לא ראה מאורות מימיו. והולך בחשך, ואוי להם לבריות מעלבונה של התורה הזאת. והאומר די לנו בנגלות איני רוצה בנסתרות טב ליה דלא איברי בעלמא, כמו שאמרו בתקונים תקון מ"ג.

וכתב בעל ספר 'ויקהל משה' חמת ה' מלאתי, וקנאת ה' צבאות קנאתי, והמכשלה הזאת איננה תחת יד ההמון בלבד אך יד הסגנים והחכמים המתחכמים בדעתם במרד ובמעל הזאת. ולא זו בלבד שמואסים בידיעת האלהות אלא אף זו שהתחילו לבזות ולגנות החכמה הזו בחשך ילכו ובחשך שם יכסה על שפער פיהם ואמרו ידינו רמה בנגלה מה לנו לחכמה הזאת די לנו בפשוטי התורה.

אמנם אנו מחיבים ומשבעים ועומדים ללמד זאת החכמה האמתית, כמו שאמרו בזהר פרשת תרומה קב"ה אמר לה לנשמתא ואומי לה דכד תיחות

להאי עלמא דתשתדל למנדע ליה ברזא דמהימנותא דכל מאן דהוה בהאי עלמא ולא אשתדל למנדע ליה טב ליה דלא אברי.

ובזכות ובכח הלמוד הקדוש הזה נצא מן הגלות לא בזולת זה הלמוד, פאשר אמרו ברעיא מהימנא פרשת נשא בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר מן זוהרא דאמא עלאה תשובה באילן לא צריך נסיון, ובגין דעתידין ישאל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי ויתקיים בהון "ה' בדרך ינחננו".

וגדול שכר הלמוד הזה יותר משאר כל התורה וכל המצוות, כמו שאמרו בזהר פרשת וירא וכו' ואם עסק בחכמה זו לאחר יציאת נשמתו פוטרין אותו מכל דינין דעלמא, כמו שאמרו בזהר פרשת חיי שרה וכו'. וקב"ה מתפאר בו ברקיע כמו שאמרו בתקוני זוהר אם כבנים אם פעבדים מאן דאולף רזין דאורייתא אקרי בן למלכא ולמטרוניתא, ועייל בלא בר, ואית ליה רשות והורמנא לחפש בגנזי דמלכא לאשתעשעא ולקשט, וקב"ה אשתבח ליה בפמליא דיליה.

ומי שלא עסק בחכמת האמת ולא רצה ללמוד אותה בשעה שנשמתו רוצה לעלות בגן עדן דוחין אותה משם בבזיון כמו שאמרו בזהר שיר השירים וכו', ולא עוד שאפלו יש בידו כל מעשים הטובים שבעולם, השרפים בעלי שש כנפים שורפים את נשמתו בכל יום ויום כמו שאמרו בזהר פרשת פקודי וכו', וזה השר הגדול הממנה על זה נקרא יופיא"ל כי הוא בגימטריא קבל"ה.

ואתה אהובי ואבי ראה גם ראה מכל דברי חז"ל הנזכר מה רב טוב השכר הצפון לבעלי הקבלה וכמה גדול הענש מי שלא עסק בחכמה זו, ואל תפן לקחת ראיה מגדולי התורה בעלי הנגלות שלא רוצים לעסק בחכמה זו, כי דברי חז"ל במדרש ובזהר שזכרנו נאמנים ובטוחים יותר מגדולי הדור הזה. ונאמנה תדע אחי וראש כי לא כדורות הקדמונים והימים הראשונים שהיו באלף החמישי דורות הללו והימים האלה, כי באותן אלף שנים היו שערי חכמה זו סגורים ומסגרים, לכן לא היו אז מקבלים אלא מעטים מי שזכה לגלוי אליהו הנביא, והיה כל היום דנה בגזרות ושמדות וצרות ולא נתנה רשות מן השמים לעסק בה כי אם לאדם אחד מאלף, ושאר שרצו

לפניס בחכמה זו היו מסתכנים בנפשם, לא פן באלף הששי הזה שנפתחו שערי אוכה שערי רחמים כי הוא קרוב לעת קץ הימין ושמחה של מצוה ונחת רוח גדול פעת בעיני ה' להתפרסם שם פבוד מלכותו לעולם ועד, בפרט פעת שנדפסו כל כתבי הקדש להאר"י לוריא ז"ל אשר פתח לנו שערי תורה שהיו סתומים וחתומים באלף עזקין מימות עולם וכל דבריו דברי אלהים חיים על פי אליהו הנביא זכור לטוב, וברשותו גלה מה שגלה ואין לנו מכשול ולא שום סכנה פעת כמו בנגלות ממש, כאשר כתוב בהקדמת מבוא השערים הנקרא 'רנו ליעקב' זה לשונו לולא החכמה הזאת עתה אין אנו יכולים לעמד בנגלות המר הזה אבל החכמה הזאת היא לנו עזר וסעד וכו', בפרט על פי מה שכתב הרב האר"י זצלה"ה שהנסתרות בזמן הזה הם כמו נגלות. עד כאן לשון ספר הברית.

ה'עטרת צבי': כדאי להעניש על למוד קבלה באפן שאינו ראוי, העקר ללמד, כי הם חיינו ואין בלתם.

והנה רבים מן החברים מתיראים לנפשם לעסק בעץ חיים לטיל בפירס הגן שלא יארע להם כמעשה אחר חס ושלום ובפרט בראותם מה שהזהיר מורנו הרב חיים ויטאל זכרונו לברכה בעצמו בהקדמת עץ חיים וכו' ובפרט בדור הזה החלש מכבד הגלות ומי יקרב לגשת אל הקדש פנימה דע לך אחי ידידי נפשי הקורא נעים, אמת שהעוסק בחכמה זו מתגרים בו החיצונים ומבקשים להחטיאו אחר שכל מגמתו לבערם מן הפרם וכו', אמנם שמע בקולי איעצך ויהי אלקים עמך אל תמנע בשביל הפחד לכנס בעסק החכמה כי מה נפש חיותך אשר אתה בעולם אם חס ושלום אין בך חכמה ומדע אין חייך חיים, והכתוב אומר "ראה נתתי לפניך את החיים ובחרת בחיים". והגע עצמך אם איש יעמיד עליך למנעך מחיים חס ושלום, תעמד עמו למלחמה, וקל וחמר מה נאמר בחיים הנצחיים הנקראים חיים ולא במדמה, על אחת כמה וכמה שמחייב כל אחד להלחם לעמד על נפש חיותו ולמסור נפשו לעסק בחכמה זו. (עטרת צבי' בריש ספר התקונים שלו אות ח' עד).

ה'מקדש מלך': מי שלא לומד קבלה פוגם את למוד הנגלה שלמד.
וזו לשון ה'מקדש מלך' (תקוני זהר תיקון מ"ג), מאן דאולף תורה שבכתב בשר לחמה של תורה, ושתה יין תורה שבפעל פה, עונשו כל כך גדול אם לא ללמוד קבלה, ואדרבה פוגם בלמודו, וטב ליה דלא יולף וכו'. ומי שיכול לקנות לו רב שילמדהו קבלה או חבר או מתוך הספרים ומתראש, גורם לארך גלותא וכו'. וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין פרוש מאמר אחד יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה. (עיין שם בתיקון ל' שגם הלומד קבלה בגירסא בעלמא בלי הבנה, לימוד שעה אחת נחשב כמו חודש ימים בלימוד פשטי התורה.)

ה'רקאנטי': מי שלא נתעסק בחכמת אלקות בין רב למעט עתיד לתן את הדין.

וזו לשון הרקאנטי (בהקדמת ספרו 'מאה שערים'). בהיות כי כוננת בריאת האדם היתה שיגיע אל השלמות האמתי שתהא נפשו צרורה בצרור החיים, וכדי שתגיע נפשו של אדם אל המקום ההוא, צריך אדם לעסק בתורה עד שישיג לידע הידיעה האמתית הנקראת חכמת הקבלה, כי בידיעה הזאת נפשו של אדם מתאחזת ועולה אל המקום אשר ממנו חצבה, ומצד הידיעה הזאת יבא אדם לעבד את בוראו כמו שכתוב "דע את אלהי אביך ועבדהו", וכל מי שלא נתעסק בחכמת אלקות בין רב למעט עתיד לתן את הדין.

ה'של"ה': ללמוד קבלה נחשב כתורה ותפלה יחד.

וזו לשון ה'של"ה', שאלו תלמידיו לר' רחומאי, מאי דכתיב, "תפלה לחבקוק הנביא על שגינות", "תפלה", תהלה מבעי ליה. אלא כל המפנה לבו מעסקי העולם ומסתפל במעשה המרובה, מקבל לפני הקדוש ברוך הוא כאלו מתפלל כל היום, שנאמר, "תפלה". מאי "שגינות", כמה דאיתמר, "באהבתה תשגה תמיד". מאי דכתיב, "וידרך חיים תוכחות מוסר", מלמד שכל הרגיל במעשה מרובה ובמעשה בראשית אי אפשר שלא יכשל, שנאמר, "והמכשלה הזאת תחת ידך", דברים שאין אדם יכול לעמד בהן אלא אם כן יכשל בהן, והתורה אומרת תוכחות מוסר, אבל באמת זוכה

לְדַרְךָ חַיִּים. הִנֵּה מְבֹאֵר מִזֶּה כִּי מִצְדָּה יִזְכֶּה הָעוֹסֵק בָּהּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא
אֲפִלּוּ שְׂיִשְׁגָּה בָּהּ, וְרֵאוּי שְׂלֵא יִתְרַשֵּׁל מִמֶּנָּה אִף עַל פִּי שְׂיִבְאוּ עָלָיו תּוֹכָחוֹת
מוֹסֵר, כִּי מֵה תּוֹחֲלֵתָנוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה אֵלָּא לְקִנּוּת חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא.
וְתוֹעֲלוֹתֶיהָ יְדוּעוֹת, כִּי מִלְבָּד הֵיוֹת הָאָדָם מִצְדָּה יוֹדֵעַ אֶת קוֹנוֹ, וְיֹדֵעַ סִתְרֵי
תּוֹרָה, וְטַעְמֵי הַמִּצְוֹת הַמְתוּקִים מְדַבֵּשׁ וְנִפְתַּח צוּפִים, אֲשֶׁר מִצְדָּם הִיא
מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ, כִּי הַנֶּפֶשׁ מִתְחַזְּקֶת בָּהֶם וּמִתְחַבֵּרֶת עִם קוֹנָהּ, גַּם כֵּן יִמְשַׁךְ
מִמֶּנָּה עֲשִׂית הַמִּצְוֹת כְּתִקּוּנָן וּבְאֵהָבָה רַבָּה, וְהִיא הַמְלַהֶבֶת אוֹתוֹ לַעֲשׂוֹת
בְּשִׁלְמוֹת, וְעַל זֶה אָמַר הַחֶכֶם "מִים רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֵהָבָה
וְנִהְרֹת לֹא יִשְׁטְפוּהָ".

הַגְּרָ"א : בְּלִי לַמּוֹד הַסּוּד לֹא מְבִינִים אֶת הַפֶּשֶׁט.

וְזֶה לְשׁוֹן הַגְּרָ"א (אבן שלמה פ"ח), כֹּל זְמַן שְׂאִינוּ מְבִין הַסּוּד אֲפִילוּ הַפֶּשֶׁט אֵינוּ
בְּרוּר בְּיָדוֹ. מִי שֶׁהֵיָה יְכוּל לְהַשִּׁיג סוּדוֹת הַתּוֹרָה וְהוּא לֹא הִשְׁתַּדֵּל לְהַשִּׁיג
נִידוֹן בְּדִינִים קָשִׁים רַחֲמָנָא לְצַלּוֹן. פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה הוּא חַיִּים לְפָנִימִיּוֹת הַגּוֹף
שֶׁהוּא הַנֶּפֶשׁ, וְהַחִיצוֹנִיּוֹת לְחִיצוֹנִיּוֹת הַגּוֹף, וְהָעוֹסְקִים בְּרַמְזוֹ וְסוּד אֵין יִצָּר
הֶרַע יְכוּל לְהַתְגַּרֵּת בָּהֶם, וְעַקֵּר הַגְּאֻלָּה תְּהִיָּה בְּלִמּוּד חֲכָמַת קְבֻלָּה.

ה'סֵלֶם', אֵךְ וְרַק בְּהַתְּפַשְּׁטוֹת חֲכָמַת הַקְּבֻלָּה נִזְכָּה לְגֻאֲלָה.

וְזֶה לְשׁוֹן ה'סֵלֶם', אֵךְ וְרַק בְּהַתְּפַשְּׁטוֹת חֲכָמַת הַקְּבֻלָּה בְּרַב עִם נִזְכָּה לְגֻאֲלָה
הַשְּׂלֵמָה. דָּהֵן הִזְחִיד וְהֵן הָאֵמָה לֹא יִשְׁלִימוּ הַכּוֹנֵה שְׁעָלֶיהָ נִבְרָאוּ זוּלַת בְּהַשְׁגַּת
פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה וְסוּדוֹתֶיהָ, וְעַל כֵּן לְהַתְּפַשְּׁטוֹת גְּדוֹל שֶׁל חֲכָמַת הָאֵמַת בְּקֶרֶב הָעַם
אֵנוּ צְרִיכִים. וְעַל כֵּן תְּלוּיִים הֵמָּה הַתְּפַשְּׁטוֹת הַחֲכָמָה וּבִיָּאת מְשִׁיחַ צְדִקְנוֹ זֶה בְּזֶה.
אֵנוּ מְחִיבִים לְקַבֵּעַ מְדַרְשׁוֹת וּלְחַבֵּר סִפְרִים כְּדִי לְמַהֵר תְּפּוּצַת הַחֲכָמָה בְּמִרְחָבֵי
הָאֵמָה, כֹּל הַרוֹצֵה לְכַנֵּס יְבוֹא וְיִכְנַס.

ה'חֲזוֹן אִישׁ': לְלַמֵּד זֶהֱר כְּסִפֵּר מוֹסֵר.

מִכֵּן ה'חֲזוֹן אִישׁ' יִזְכֵּר צְדִיק לְבִרְכָּה הוֹרָה לְשׁוֹאֲלָיו לְלַמֵּד זֶהֱר כְּסִפֵּר מוֹסֵר,
וְאִף לְמַד בְּעַצְמוֹ עִם כֵּן אַחוֹתוֹ, הַגְּאוֹן רַבִּי שְׁמַרְיָהוּ גְרִינְמָן זְכָר צְדִיק לְבִרְכָּה. וְאָמַר:
לְשׁוֹן הַזֶּהֱר הַקְּדוֹשׁ מְעוֹרֵר יוֹתֵר מִכֵּל מְאֲמָרֵי חַז"ל. (סִפֵּר 'מַעֲשֵׂה אִישׁ').

וּפְעַם סִפֵּר אֶת סְפִירוֹ הַמִּפְלֵא שֶׁל דְּבוּק שֶׁהוּבָא לְפָנֵי רַבָּה שֶׁל לּוּמְז'א, הַגָּאוֹן רַבִּי מִלְכֵיאל צְבִי הַלְוִי טַנְגְבוּיִם זָכַר צְדִיק לְבִרְכָה, הַנּוֹדֵעַ בְּסִפְרוֹ שְׁאֵלוֹת וּתְשׁוּבוֹת 'דְּבָרֵי מִלְכֵיאל'. הִיְתָה בּוֹ טְמֵאָה כֹּה גְדוֹלָה, עַד כִּי לֹא יָכַל נְשׂוּאָה שׁוּם דְּבָר שֶׁבִקְדָּשָׁה. כְּשֶׁהוּבָא לְפָנָיו סִפֵּר הַזֶּהר הַשְּׁתוּלָל הַדְּבוּק עַד שֶׁהָיָה צָרִיךְ שֶׁגִּבְרַתְנִים יֵאָחֲזוּ בְּאִישׁ שָׁבוּ נִכְנָס הַדְּבוּק. הִיָּה זֶה מִפְּנֵי שֶׁלֹּא יָכַל לְסַבֵּל אֶת הַקְּדָשָׁה. גַּם לְאַחַר שֶׁהִסְפִּיר נִעְטַף בְּסִדִּין וְלֹא נָתַן הָיָה לְרֵאוֹתוֹ, הִרְגִּישׁ הַדְּבוּק בְּכֵךְ וְהִמְשִׁיךְ בַּהֲשְׁתוּלָלוֹתוֹ.

אֵת בְּקוּרוֹ הָרֵאוֹת בִּירוּשָׁלַיִם עָרַךְ רַבְּנּוֹ בִּשְׁנַת ת"ש, לְרַגֵּל הַשְּׁתַּתְּפוּתוֹ בְּשִׁמְחַת נְשׂוּאֵי בֶן אֲחִיו הַבְּכוֹר, הַגָּאוֹן רַבִּי שְׁלֵמָה שְׁמִשׁוֹן קַרְלִיץ זָכַר צְדִיק לְבִרְכָה, בְּגִבְעַת שְׂאוֹל וְכו', בְּיוֹם רֵאוֹן עֲשָׂה רַבְּנּוֹ אֶת דְּרָכּוֹ לְרֵאוֹנוֹהָ אֶל הַכֶּתֶל הַמְּעַרְבִי. מִשָּׁם פָּנָה לְסִיּוֹר בְּעִיר הָעֵתִיקָה, בְּלוֹנֵת רַבִּי אֲשֶׁר זָלִיג מְרַגְלִיּוֹת, הַמְּקַבֵּל הִירוּשָׁלַיִם הַמְּפֹרָסִם. שָׁעָה קְלָה הִתְעַכֵּב בְּבֵית הַכְּנִסֵּת הָעֵתִיקָה 'בֵּית אֵל', מְקוֹם תְּפִלָּתוֹ שֶׁל הַמְּקַבֵּל רַבִּי שְׁלוֹם שְׂרַעְבִי. אוֹתָהּ שָׁעָה רָחֲשׁוּ שְׁפִתוֹתָיו דְּבָרֵי תוֹרָה. מִכָּאֵן יֵצֵא לְחָצֵר וְאַף יָרַד אֶל הַבּוֹר, אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ מַגִּיעִים לַמְּעָרָה מִסְתוֹרִית, מְקוֹם בּוֹ הַתְּבוּדָדוֹ לְפָנִים חֲכָמֵי הַקְּבֵלָה 'הַמְּכֻנָּיִם', כְּמוֹ רַבּוֹתֵינוּ רַבִּי יִשְׂרָאֵל יַעֲקֹב אֶלְגָּאזִי, בַּעַל הַ'קְהֵלֶת יַעֲקֹב', בְּנוֹ הַמְּהַר"ט אֶלְגָּאזִי וְהַחִיד"א. נִכְרַע עָלָיו כִּי הוּא נִרְגָּשׁ לְהִיּוֹת בַּמְּעָרָה שְׁבָה הַתְּפִלָּלוֹ קְדוּשִׁים אֵלֶּה, מְשַׁל צְרוּפֵי הַשְּׁמוֹת שֶׁיַּחֲדוּ עוֹד מְרַחֲפִים בְּאֹיֵר הַמְּקוֹם. (הַגְּדָה שֶׁל פֶּסַח 'מַעֲשֵׂה רַב').

ה'יסוד וש'רש העבודה' : לקב'ע ש'עור קבוע ב'כל יום ב'זהר.

אִין אָדָם יָכוֹל לְבוֹא אֶל קִצַּת הַשְּׂגָת גְּדֻלָּתוֹ וְרוּמָמוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ מִכָּל לְמוֹדֵנוּ, כְּמוֹ מִלְמוּד חֲכַמַת הַקְּבֵלָה, וּבִיחּוּד מִלְמוּד סִפְרוֹ זֶהר הַקְּדוּשׁ וְהַתְּקוּנִים, חֲכַמַת אָדָם תְּאִיר פָּנָיו וְכו'. אֲחִי וְרַעִי, אִם כָּל כֵּךְ גְּדוֹלָה לְשִׁמִּים שִׂאוֹ וּמַעֲלָתוֹ וְכַמָּה תְּקִיף חִילָא דְהָאִי אֵילְנָא רַבְרָבִי שֶׁל לְמוּד סִפְרוֹ הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ, וְשִׁרְשׁ בְּאַרְץ גְּזַעוֹ לְשַׁלַּח רְצוּצִים חֲפָשִׁי מִן הַגְּלוּת הַפֶּר, הָאִיךְ לֹא יִתְלַהֵב לֵב הָאָדָם לְהֵאִיר אֵזֶן לְשִׁמְעַע בְּלְמוּדִים לְקַבְּעַ שְׁעוֹר קְבוּעַ בְּכָל יוֹם בְּזֶהר הַקְּדוּשׁ וּבַתְּקוּנִים וְשִׁאֵר סִפְרֵי הַמְּקַבְּלִים. ('יסוד ושרש העבודה' ש'עור ו' פרק ג').

ה'בני יששכר': מי שאינו לומד קבלה נקרא 'אשר לא עבדו'.

ושבתם וראיתם בין צדיק וכו' בין עבד אלקים לאשר לא עבדו, עובד אלקים, הינו העוסק בתלמוד ובזהר. לא עבדו, העוסק בתלמוד לבד ואינו עוסק בזהר. (רבי צבי אלימלך שפירא מדינוב, מהרצ"א, 'מעין גנים', פרק א' אות ב').

ה'מעין גנים': הלואי שלא היו מקלין גדולי הדור והיו מלמדים דרך לתלמידים לעסק בחכמה הלזו.

החכמה האמתיות חכמת הקבלה האלקית היא עקר הצלחת הנפש, ואין לאדם להפטר ממנה בשום אופן, והיא עקר תורת ישראל, אשר השם יתברך הגיד דבריו ליעקב חקיו ומשפטיו לישראל וגו' וכו'. ואומר אני, הלואי שלא היו מקלין גדולי הדור בלמוד החכמה הקדושה והלואי היו מלמדים דרך לתלמידים לעסק בחכמה הלזו, אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמה החיצונית, והיו כל החכמות נדחים מפניה כמו שנדחה החשך מפני האור, אך שיעוונותינו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה בפני פרחי הפנה, ואמרו שלא ילמדו עד שיהיה בעלי מדרגה ורוח הקדש, והנה עבור זה נשארו ערמים מן החכמה הקדושה, ונתגבר בעוונותינו הרבים חשכות החכמות חיצוניות. ('מעין גנים' פרק א').

ה'היכל הברכה': אי אפשר בזמננו לזכות לתורה לשמה אם לא לומדים קבלה.

בדור הזה האחרון, מי שאינו עוסק בספר הזהר ותקונים וכתבי מרן האר"י שהם חיים ממש לנפש, בלולה במקרא ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק הוא משפה ולחוי, כדואג, ואין לו עסק בחיים והארה לנפש, והוא פלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים. ('היכל הברכה' פרשת עקב ז', י"ט).

ה'ז'הר' הקדוש : לא מכניסים לגן עדן נשמה שלא למדה קבלה.

בא וראה כל מי שהולך לעולם ההוא בלי ידיעה, אפלו יש בו מעשים טובים רבים, מוציאים אותו מכל השערים שבעולם ההוא. (זהר חדש שיר השירים דף ע' עמוד ד'). ובזהר בהעלתך (דף קנב). **קרי לעוסקים בהכמת האמת אינו דהו קימי בטורא דסיני, ונכתב בצדו, אמר מעתיק: משמע אותם שאינם יודעים סודות התורה לא עמדו על הר סיני.**

מתוך הקדמת מהרח"ו לספר עץ חיים

כמו שהחטה שהיא בגימטריא כמנן כ"ב אותיות התורה, הגנוזה תוך כמה קלפין ולבושין שהם הסבין, והמרסן, והתבן, והקש, והעשב הנקרא חציר, **בן המשנה אצל סודות התורה נקרא חציר, וזה נרמז בספר הזהר פרשת כי תצא בר"מ דרע"ה ע"ב אצל הבן ווי לאינו דאכלין תבן דאורייתא, ולא ידעי בסתרי אורייתא. ואלו** באתי להרחיב דרוש זה לא יספיקו מאה קנטרסין בלי ספק בלי שום גזמא, האמנם החכם עיניו בראשו כי דברי אמת אני אומר, ואל יתמה האדם בראותו ס' הזהר איך קורא אל המשנה שפחה וקלפין, **כי עסק המשנה כפי פשטיה אין ספק שהם לבושין וקלפין חיצוניים בתכלית אצל סודות התורה, הנגנזים ונרמזים בפנימיותה, כי כל פשטיה הם בעולם הזה בדברים חמרים תחתונים.**

כל מדותיו יתברך הם מדה כנגד מדה, ולכן העוסקים בפשטיה הגופניים הטובים עליהם נאמר "בשמאולה עשר וכבוד", הוא הפרס הנתון להם בעולם הזה, כי כן עסקם בתורה הוא בבחינת היותם בעולם הזה, בדיני אסור והתר, טמאה וטהרה וכו', והם כנגד העבד העובד את רבו שבודאי על מנת לקבל פרס, וכל חסד דעבדי לגרמיהו עבדי, כעבדים ושפחות המשמשים את רבם על מנת לקבל פרס. אמנם העוסקים ברוי התורה שהם בחינת התורה כפי מה שעוסקים בה בעולם הבא, עליהם נאמר "אנך ימים בימינה" לעולם שכלו ארך, כבן הנכנס לפני ולפנים ומשמש לפני אביו שלא על מנת לקבל פרס.

תורה שאדם למד הבל היא לפני תורתו של משיח, ואם כך נאמר על תורתו של משיח שהיא בהיותם בגוף ונפש, כמו שאמרו ז"ל אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שעבוד מלכות בלבד וכו', ולכן תורת העולם הזה המתלבשת בקלפין,

לסבת היות היצר הרע הנקרא קלפה מצויה בעולם, היא הבל לפני תורתו של משיח שנתפשט קצת מלבושיה וקלפותיה, מאחר שגם בני אדם נתפשטו מקלפת היצר הרע, וקל וחמר בן בנו של קל וחמר בהיותנו למעלה בעולם הבא עולם הנשמות נפשטות מכל מיני לבוש כלל, כי עסק התורה אשר להם איננו רק בנשמת התורה וסודותיה הפנימיים.

ואמנם אל יאמר אדם אלקה לי ואעסק בחכמת הקבלה מקדם שייעסק בתורה במשנה ובתלמוד, כי כבר אמרו רבנו ז"ל אל יכנס אדם לפרדס אלא אם בן מלא פרסו בבשר וזיו, והרי זה דומה לנשמה בלתי גוף, שאין לה שכר ומעשה וחשבון עד היותה מתקשרת בתוך הגוף בהיותו שלם מתקן במצות התורה, בתר"ג מצות, וכן בהפך בהיותו עוסק בחכמת המשנה והתלמוד בבלי ולא יתן חלק גם אל סודות התורה וסתריה, כי הרי זה דומה לגוף היושב בחשך בלתי נשמת אדם נר המאירה בתוכה, באפן שהגוף יבש בלתי שואף ממקור חיים.

הנה נתבאר במדרש אגדה הזה כי עון אדם הראשון בעץ הדעת טוב ורע הוא שלא בחר להתעסק בעץ החיים שהיא חכמת הקבלה, וזהו עצמו עון הערב רב האומרים למשה "דבר אתה עמנו ונשמעה" בעץ הדעת טוב ורע, "ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות" בסתרי תורה, כסברת הטועים קצת בני תורה אשר בזמננו זה המוציאים שם רע על חכמת האמת חיי עולם, ואומרים שכל מי שמתעסק בה ימות בקצרות שנים ח"ו.

ורבנן דמתני' ואמוראי' כל תלמודא דלהון על רזין דאורייתא סדרו ליה ובלי ספק, כי העוסקים בתלמוד בבלי בלבד מגששים כעורים קיר בלבושי התורה, ואין להם עינים רואות ברזי התורה הנסתרים בו, כי לא על חנם כפי רצונם פסקו טמא טהור, אסור והתר, כשר ופסול, אלא מתוך פנימיות התורה כנודע ליודעי חן. **ואל** יאמר אדם אם בן מעתה אני פטור ומתר מלהתעסק בחכמה הזאת עד לעתיד לבוא, כי בעוה"ז אין כח לידיעם, ולכן אמר הפתוב "אלה הדברים עשיתם ולא עזבתים".

אוי להם לבריות מעלבונה של תורה, ואינם עוסקים בחכמת הקבלה שהיא נותנת כבוד לתורה, כי הם מאריכים הגלות וכל הרעות המתרגשות לבוא בעולם. **והנה** בחכמי הפשט עצמם ב' בחינות, אם הפת שהם יראי ה' ועוסקים בה לשם שמים, אלא שנשארו בתוך החשך מנעוריהם, ולא למדו סודות התורה, ומתיראים

לגעת בהם, באמרום "מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו", ו"מי עלה שמים וירד", מה הם רזיה וסודותיה, ועל פיוצא בזה "ואל השמים ואין אורם", כי גם שהם נפשות חצובות מן השמים אין אורם עמם, ובמחשפים ישבו, ומשם לא יצאו, ועוד יש כת אחרת והם קצת תלמידי חכמים חריפים ומפלפלים עוקרי הרים וטוחנן זה בזה בפלפולם בבית המדרש, עליהם נאמר ראיתי ההרים וגו' רעשים ומתיראים לגשת אל מקום אש אכלה הם רזי התורה, דבריהם כגחלי אש להבת שלהבת ומתיראים פן יצרכו במ צרבת, כענין ההוא ינוקא דהנה דריש בחשמל ונפק אשא מניה ואכלתיה, ומה טוב ומה נעים חלקם אם עלתה להם כן, וישרפו בקדשת שמו יתברך, כי אש אכלה הוא, ועל פיוצא באלו נאמר "ראמות לאויל חכמות" ולכן בשער עשר ספירות לא יפתח פיהו, ובלי ספק כי החושבים כן אוילים הם, כי לולי שהם חושבים בעיניהם די להם אותה החכמה הפשוטה שיידעו בה וכבר הם חכמים, לא היו נמנעים מלכנס מפנימיותה, ועל פיוצא בזה נאמר "ראית איש חכם בעיניו תקנה לכסיל" ואם שלמה המלך ע"ה אשר עליו נאמר "ויחכם מפל האדם", אמר בסוף ימיו בעת שחבר קהלת "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני", ולא בדעתו כלל לחשב שפבר נתחכם, אלא חשב שאפשר שלעתיד יתחכם, כמו שכתוב "אמרתי אחכמה" לעתיד על ידי היגיעה, ועם כל זה ראה אחר כך כי טעה בזה, וכמו שכתוב "והיא רחוקה ממני", ומה יעשו הפתאים היתושים אשר בזמננו זה בהיותם חכמים שמחים בחלקם וששים בעבודתם.

ואביט ואין עזר ואשתומם ואין סומך, והוא בהיותנו עסוקים בחכמה הזאת כי על ידה תתקרב הגאולה, וכביכול ישועתה לשכינת עזו היינו ממחרים להצמיחה, כמו שכתוב "ותושע לי זרעי" לי ממש כביכול, וכנ"ל במאמר שהתחלנו בהקדמתנו זאת כי הפל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו להתעסק בה היא גורמת אחר ועכוב בגין בית מקדשנו ותפארתנו.

מבאר בפרוש אף בדברי התנאים שאין האדם יוצא ידי חובתו לגמרי בעסק המקרא והמשנה והאגדה והתלמוד בלבד, אלא הוא מחיב לעסק בכל יכלתו בסתרי תורה ובמעשה מרובה, כי אין הנאה להקב"ה מפל מה שברא בעולמו רק בהיות בניו למטה עוסקים ברזי התורה, להפיר גדלתו ויפיו ומעלתו, כי בפשטי התורה ובספוריה ובידיניה ובמצותיה בהיותם כפשטם אין בהם שום הכר וידיעה לידע את בוראם יתברך, אדרבה יש בהם מצות וחקים שאין הדעת סובלם, וכל אמות העולם

מונין את ישראל ואומרים להם וכי מה התורה הזאת אשר צוה אלקיכם אתכם, דברים שגראין כחידות ומשלים, לקח קרן ולתקע בו ביום ראש השנה, ואתם אומרים שעל ידי כן שטן הרוחני המקטרג העליון מתערב, וכיוצא מדברים אלו, כמעט רב מצות התורה ובפרט פרטי דיניהם, אין השכל סובלם, ואם כן היכן הוא הדר התורה ופניה וגדלתה, ועל כיוצא בזה נאמר "אם צדקת מה תתן לו ואם חטאת מה תפעל בו" כי השכר והעונש אשר עליהם הוא לך לבדך, אמנם בסודות התורה ובעסק פננת המצות על זה נאמר בהפך, אם בטובה נאמר "תנו עז לאלהים" ואם ברעה נאמר "צור לך תשי" וכו', שלא נברא האדם אלא כדי שילמד חכמת הקבלה.

גם בספר הזהר פרשת וירא דף ק"ח ע"א וזה לשונו וכד יהא קריב ליומי משיחא אפלו הני רבני דעלמא זמינין לאשכחא רזין טמירין דחכמתא וכו', הרי מבאר כי עד עתה היו דברי חכמת הזהר נעלמת, ובדרא בתרא תתגלה ותתפרסם חכמה הזאת, ויבינו וישפילו ברזי התורה שלא השיגו הקודמים אלינו, ובזה נסתלקה השגת הפתאים המקשים ואומרים איכשור דרי, ואם דורות שלפנינו לא השיגוה אין גדענה אנחנו, ובזה יסכר פיהם, ואמנם עם היות זה פשוט ומבאר כי באלו הדורות האחרונים יתפרנסו מהאי חבורא ותתגלה אליהם החכמה הזאת.

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים.

נא להפיץ מאמר זה לזיכוי הרבים ניתן לקבל עוד מאמרים בכתובת המייל דלקמן

בס"ד יצאה לאור ספר 'סוד החשמל' לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר [5 כרכים]

המחיר במבצע עד גמר המלאי 80 שקל בלבד לסט. ניתן להשיג בטל: 0573109982. או בפקס 0737254480.

או במייל: 26@bezeqint.net

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני את מאמר צניעות האישה עם הוספות חדשות [סוד חיי האישות

לאור הקבלה לנשואים בלבד], ישלחו בקשה למייל.

Sod Hachashmal 5 volumes; opens the gates of learning pnimius hatorah.

Sifrei Sod Hachashmal (Hebrew) are now available in u.s.a at Moznaim

7188530525

Under haskamos of many Gedoilim shlita and zatzal,

Explaining concepts of kabbalah in clear language.

A weekly Torah sheet is available by e-mail. Please send request to

26@bezeqint.net